

Вишневський Олександр, здобувач ступеня вищої освіти магістра факультету № 2 НАВС;

Науковий керівник: Камінська Н. В., професор кафедри гуманітарних та загальноправових дисциплін НАВС, доктор юридичних наук, професор

ГОЛОВНІ ЗАСОБИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МІЖНАРОДНОЇ БЕЗПЕКИ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВИМИ ЗАСОБАМИ

Питання про війну і мир - корінне питання сучасних міжнародних відносин. Проблема забезпечення міжнародної безпеки в широкому її розумінні є проблема забезпечення миру і запобігання війні. Протягом всієї історії людських цивілізацій

різні суспільства прагнули досягти кращого майбутнього і процвітання. При цьому, бажання процвітати перетиналося з необхідністю співіснування з іншими групами людей, що володіють відмінними традиціями і що говорять на різних мовах. Наявність в межах обмеженого географічного простору з обмеженими ресурсами різних за своїм характером культур з ідентичними амбіціями робило вкрай складним мирне співіснування всіх зароджуються народностей. У міру того, як вищезгадані фактори посилювалися, конфлікти між різними спільнотами людей ставали неминучими.

Забезпечення миру та міжнародної безпеки залишаються основною проблемою сучасності. Минув той час, коли держави сподівалися захистити себе тільки шляхом створення власної оборони. Характер сучасної зброї не залишає жодній державі надії забезпечити свою безпеку лише військово-технічними засобами, нарощуванням озброєнь і збройних сил, оскільки не тільки саму ядерну війну, а й гонку озброєння виграти не можна. Стало очевидним, що безпека держав може бути забезпечена за допомогою не військових, а політичних і міжнародно-правових засобів. Шлях до гарантій безпеки кожної окремої держави лежить через всесвітнє зміцнення загальної безпеки. Усеосяжна система міжнародної безпеки становить новий підхід до проблеми забезпечення миру та безпеки на планеті. У створенні всеосяжної системи міжнародної безпеки особлива роль належить праву міжнародної військової безпеки.

Роль права міжнародної безпеки у створенні всеосяжної системи миру та безпеки полягає у вирішенні двоєдиного завдання: забезпеченні ефективного функціонування механізму підтримки миру, який світове співтовариство вже має, максимального використання потенціалу, закладеного в діючих нормах, зміцнення існуючого міжнародного правопорядку; виробленні нових міжнародно-правових зобов'язань, принципів, норм.

Наразі питання міжнародної безпеки стоїть надзвичайно гостро. Ми не можемо не згадати про конфлікт в Українському Криму та на Донбасі, що розпочалися в 2014 році та початок активних дій ІДІЛ в тому ж самому 2014 році, що

продемонструвало неефективність та цілковиту неспроможність сучасного механізму підтримання безпеки у всьому Світі.

Стосовно ситуації в Україні, всі сторони потребують політичного виходу з конфлікту, який матиме тривалу і стійку дію. Це рішення має бути вигідним для всіх сторін. Першим кроком має бути виконання в повному обсязі під контролем ОБСЄ угоди про припинення вогню, яку було прийнято в Мінську 5 вересня 2014 р. Це означає, що Росія повинна прийняти територіальну цілісність і суверенітет України з урахуванням децентралізації, як і пропонує український уряд. Будь-яка підтримка зусиллям щодо від'єднання регіонів від України має бути припинена.

У той же час, український уряд повинен рішуче протидіяти радикальним групам, які застосовують насильство щодо російськомовного населення та інших груп українського населення. Безпека кордону між Росією і Україною має бути гарантована. Необхідно покласти край поставці через кордон військової техніки та бійців. ОБСЄ уповноважена контролювати цей прикордонний режим. Іноземні солдати повинні піти з України. Учасникам незаконних збройних формувань на Сході України має бути забезпечена амністія, якщо вони не скоїли тяжких злочинів. Для стабілізації ситуації в Україні та відновлення інфраструктури необхідні спільні зусилля Заходу і Росії. Програми всіх країн-донорів повинні координуватися через загальні комітети. Умови для видачі кредитів на відновлення потрібно збалансувати. Росія повинна адекватно надати ті ж послуги, як країна донор, і мати ті ж права, що й країни ЄС.

Статус Криму може бути визначений тільки через угоду між Україною і Росією, яка має бути підтверджена і гарантована міжнародним співтовариством. Предметом цієї угоди повинен бути обширний захист прав людини для всіх жителів Криму, включаючи: право на вільне пересування російських і українських громадян, право на вільний вибір місця проживання і вільну економічну діяльність, а також обширний захист інвестицій та приватної власності. Статус російської військової бази в Севастополі має бути позначений. Україна повинна

забезпечити безперешкодне необхідне водо- і енергопостачання Криму, а також вільний транспортний рух.

Стабілізація і реформування України є завданням, в якому зацікавлені і ЄС, і Росія, і власне народ України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бостан Л.М. Історія держави і права зарубіжних країн.
- 2- е вид. перероб. й доп: Навч. посібник./ Л. М. Бостан, С. К. Бостан - К.: Центр учбової літератури, 2008 - 730 с.
2. Игнатенко Г.В. Международное право : учебник ;
- 3- е изд., измен. и доп. / Под ред. Г.В. Игнатенко, О.И. Тиунова. - М.: НОРМА, 2005. - 419 с.
3. Каламкрян Р.А. Международное право: учебник ; 2-е изд., перераб. и доп. / Р.А. Каламкрян, Ю.И. Мигачов. - М., 2006. - 736 с.